

หลวงพ่โอภาสี อาศรมบางมด พระอภิญญาผู้สำเร็จเตโชกลิน : ตาลมรดกไทย

สมัยเมื่อประมาณปี 2485 ย่านบางมด ฝั่งธนบุรี พื้นที่ส่วนใหญ่เต็มไปด้วยสวนส้มอันขึ้นชื่อ ที่เรียกกันว่า "ส้มบางมด" ได้มีพระภิกษุรูปหนึ่งเดินธุดงค์มาปักกลด ด้วยปฏิบัติอันนำศรัทธาเลื่อมใส ชาวบ้านจึงพากันไปกราบไหว้เป็นประจำ จนเศรษฐีเจ้าของที่ดินได้ยกที่ดินให้สร้างเป็น อาศรมบางมด และได้นิมนต์ให้ท่านอยู่เป็นการถาวร

นี่คือจุดเริ่มต้นของที่มาแห่งพระเกจิอาจารย์ชื่อดังรูปหนึ่งของเมืองไทย คือ หลวงพ่โอภาสี พระภิกษุผู้มีอิทธิปาฏิหาริย์เป็นที่กล่าวขวัญอย่างกว้างขวาง รวมทั้งวัตถุมงคลหลากหลายรูปแบบของท่านที่สร้างชื่อเสียงโด่งดังทางด้านพุทธคุณ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องอยู่ยงคงกระพันชาตรี หรือเมตตามหานิยม และที่ยอมรับกันเป็นอย่างมาก คือ การค้าขายให้เจริญรุ่งเรือง จนเรียกได้ว่าท่านเป็นพระอาจารย์รูปหนึ่งที่มีชาวไทยเชื่อสาวยิ่ง ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันที่ประกอบกิจการค้าขาย นับถือท่านเป็นที่สุด เพราะเชื่อกันว่า ได้กราบไหว้ขอพรจากท่านแล้ว จะประสบความสำเร็จสมหวังเสมอ โดยเฉพาะเรื่องของธุรกิจการค้า จะเจริญรุ่งเรืองยิ่งๆ ขึ้นตลอดเวลา

ประวัติหลวงพ่อโอกาสี ท่านมีนามเดิมว่า “ชวน มะลิพันธุ์” เป็นชาวจังหวัดนครศรีธรรมราช เกิดที่อำเภอปากพนัง เมื่อปี 2441 เมื่อโตขึ้นได้เล่าเรียนเขียนอ่านและได้บวชเป็นสามเณรที่วัดโพธิ์ ในเมืองนครศรีธรรมราช เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมที่ 6 ท่านได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ญาติได้นำไปฝากไว้กับสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส* วัดบวรนิเวศวิหาร เมื่ออายุครบ 20 ปี ได้บวชเป็นพระภิกษุ โดยมี สมเด็จพระสังฆราชเจ้าฯ ทรงเป็นพระอุปัชฌาย์

หลังจากบวชแล้ว หลวงพ่อได้ศึกษาเพิ่มเติมต่อที่วัดบวรฯ จนสอบได้เปรียญ 5 ประโยค หลังจากนั้นท่านได้หันไปสนใจด้านวิชาอาคม และได้เดินธุดงค์ไปเรียนวิชาอาคมต่างๆ จากหลายพระอาจารย์ เป็นเวลานานเกือบ 20 ปี โดยพระอาจารย์ที่ท่านได้ร่ำเรียนวิชานานที่สุด คือ หลวงพ่อกบ วัดเขา

---

* เป็นพระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและเจ้าจอมมารดาแพ ประสูติ 12 เมษายน พ.ศ. 2403 และ สิ้นพระชนม์ 2 สิงหาคม พ.ศ. 2464 เป็นสมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก พระองค์ที่ 10 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เสด็จสถิต ณ วัดบวรนิเวศราชวรวิหาร ได้รับมหาสมณุตตมาภิเษกเมื่อปี พ.ศ. 2453 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรงพระอิสริยยศ 11 พรรษา

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส

สาธิตา จ.นครนายก ทำให้ท่านดำเนินรอยตามวิชาของอาจารย์ท่าน คือ บุษบาเพลิงเป็นการศึกษาเรื่อง ฟังก์ชันไฟฟ้า เพื่อให้จิตใจสงบนิ่ง และหลุดพ้นจากกิเลสต่างๆ ด้วยการนำสิ่งของทุกอย่างที่ได้รับมาโยน เข้ากองไฟหมด ไม่ว่าสิ่งนั้นจะมีมูลค่ามากมายเพียงใดก็ตาม ด้วยความมุ่งมั่นในวิชาที่เรียน ทำให้ท่าน มีจิตใจที่กล้าแกร่ง วิชาอาคมที่ร่ำเรียนมาจึงเข้มขลัง

จากการที่ท่านได้กลับมาอยู่วัดบวรฯ อีกครั้งหนึ่ง และได้ทำพิธีบุษบาเพลิง ทำให้ไม่สะดวกลงในการ ประกอบพิธี เพราะเริ่มมีลูกศิษย์ที่นับถือต่างเดินทางมาหาท่านที่วัดมากขึ้นเรื่อยๆ ทุกคนได้พบเห็น ปาฏิหาริย์ต่างๆ ที่หลวงพ่อดีช่วยเหลือในหลายๆ เรื่อง ท่านเห็นว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะอยู่ในวัด หลวงแห่งนี้ต่อไป จึงได้เดินทางรุดงค์ไปอยู่ที่ย่านบางมด ก็ยังลูกศิษย์ติดตามไปทำบุญกับท่าน มากมายเหมือนเดิม

ขณะเดียวกัน ชาวบ้านในพื้นที่ก็ให้ความเคารพนับถือหลวงพ่อกันมาก จึงได้สร้างสำนักสงฆ์อาคารบาง มด ขึ้นถวายท่านให้อยู่อย่างถาวรสืบไป ทำให้สำนักสงฆ์แห่งนี้เจริญรุ่งเรืองขึ้นตามลำดับ จนถึงทุก

วันนี้ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็น วัดหลวงพ่อโอภาสี ด้วยมีผู้นับถือเดินทางมาหาขอให้ท่านช่วยเหลือในเรื่องต่างๆ ซึ่งหลวงพ่อได้เมตตาสงเคราะห์ให้ตามที่เห็นสมควร ผู้คนที่มาขอให้หลวงพ่อช่วยเป็นที่พึ่ง มีทั้งชาวบ้านชาวสวน รวมถึงคหบดี เจ้าสัวจากย่านเยาวราช สำเพ็ง บางลำพู ฯลฯ แม้แต่เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ เช่น จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก็ได้ไปกราบไหว้ท่าน พร้อมทั้งร่วมทำบุญสร้างวัดกับท่านเป็นประจำ

สำหรับเรื่องการบูชาเพลิงนั้น นับเป็นเรื่องที่สร้างความสงสัย และเป็นปาฏิหาริย์ที่มีผู้ประสบกับตัวเองเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะถวายสิ่งของมีค่าใดๆ ให้ท่าน หลังจากนั้นไม่นานการงานการค้าจะเจริญด้วยดี เงินทองจะเพิ่มพูนขึ้นจนน่าแปลกใจ แต่ถ้าผู้ใดเกิดเสียดายของ เวลาที่เห็นท่านโยนเข้ากองไฟ เมื่อกลับมาถึงบ้าน จะเห็นสิ่งของหรือเงินที่ถวายแล้วท่านเผาไฟกลับมาอยู่ภายในบ้านได้เองอย่างมหัศจรรย์ เรื่องนี้เป็นที่รำลือต่อๆ กันมา ในแต่ละวันจะมีผู้คนจำนวนมาก ไปกราบไหว้และร่วมทำบุญกับหลวงพ่อตลอดเวลา

ความมหัศจรรย์ที่เกี่ยวกับหลวงพ่อโอภาสี ที่มีผู้พูดถึงกันเสมอๆ คือ การเดินทางไปปรากฏตัวในที่ต่างๆ ของหลวงพ่อ ในวันเวลาเดียวกัน มีผู้พบเห็นท่านในหลายจังหวัดพร้อมๆ กัน ทั้งๆ ที่สมัยก่อนการเดินทางไปแต่ละจังหวัดต้องใช้เวลานาน บางแห่งใช้เวลาเป็นวันก็มี เรื่องราวปาฏิหาริย์เช่นนี้มีผู้กล่าวถึงเป็นประจำ

หลวงพ่อโอภาสี มรณภาพเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2498 ปัจจุบันวัดหลวงพ่อโอภาสียังมีประชาชนมากราบไหว้สรีระของท่านอยู่เสมอๆ เพื่อขอพรให้หลวงพ่อช่วยเหลือในเรื่องการค้าการขาย ซึ่งมักจะประสบความสำเร็จสมหวังเสมอ นับได้ว่าแม้ท่านจะมรณภาพไปแล้ว ก็ยังเป็นที่ยิ่งของลูกศิษย์ตลอดเวลา

ด้านวัตถุมงคล หลวงพ่อโอภาสี ได้สร้างแจกตั้งแต่สมัยที่มาอยู่ย่านบางมดใหม่ๆ เพราะเป็นช่วงที่ประเทศไทยเข้าร่วมรบในสงครามพหุติ ในยุคแรกท่านจะทำผ้ายันต์ ผ้าประเจียด เหริยญสต่างครุ แจกให้ลูกศิษย์ มีผู้นำไปใช้แล้วเกิดประสบการณ์ต่างๆ เช่น คงกระพัน ถูกยิงถูกฟันไม่เข้า แคล้วคลาดจากภยันตรายต่างๆ จนมีผู้คนมาขอของท่านมากขึ้น ท่านจึงได้สร้าง พระปิดตาเนื้อตะกั่ว และพระพิมพ์เนื้อผงผสมดิน ซึ่งล้วนได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง

สำหรับวัตถุมงคลประเภทเหริยญที่หลวงพ่อบุญเสก และเป็นที่แสวงหากันมาก จนมีราคาเช่าหาสูงขึ้นเรื่อยๆ ก็คือ

1. เหริยญรุ่นแรก สร้างเป็นที่ระลึกเมื่อ พ.ศ.2495 เป็นเหริยญรูปทรงกลม ด้านหน้ารูปหลวงพ่อบุญเสก ด้านหลังเป็นยันต์สวัสดิกะ อันเป็นยันต์ประจำตัวของท่าน รอบๆ ขอบด้านหลัง มีคาถาที่หลวงพ่อบุญเสกให้ศิษย์ท่องจำเอาไว้เสมอ เพราะมีพุทธคุณดีในหลายๆ ด้าน คือ คาถา “อิติสุคะโต อะระหัง พุทโธ นะโมพุทธายะ ปะฐะวีคังคา พระกุ่มมะเทวา ขะมามิหัง” นับเป็นคาถาที่ศิษย์หลวงพ่อบุญเสกทุกคนท่องจำจนขึ้นใจ เหริยญรุ่นนี้มีจำนวนการสร้างไม่แน่ชัด สร้างด้วยเนื้อทองแดงเพียงอย่างเดียว ด้านหน้ามีแม่พิมพ์เดียว ด้านหลังมี 3 แม่พิมพ์ เหมือนๆ กัน ต่างกันที่ขนาดยันต์ตรงกลาง และตัวหนังสือเท่านั้น

เหรียญรูปเหมือนหลวงพ่อโอภาสี รุ่นแรก

<http://www.amuletheritage.com/p-8.html>

2. เหริยธรรพ์ 2 สร้าง พ.ศ. 2496 เป็นเหริยธรรพ์ที่สร้างจำนวนน้อย และมักพบในย่านบางมดเป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะชาวสวนรุ่นเก่า นิยมใส่เหริยธรรพ์นี้กันมาก โดยกล่าวตรงกันว่า ดีทางป้องกันเชื้อจากงูพิษ มีผู้ถูกงูพิษกัดแต่ไม่เข้า เรื่องนี้เล่าลือกันมาก เท่าที่เคยพบ เหริยธรรพ์นี้มีเนื้อทองแดง และเนื้อเงิน (มีน้อยมาก) ด้านหน้าเป็นรูปหลวงพ่อคริ่งองค์ ด้านหลังเป็นยันต์ มีพญานาคคู่ และตัว “อ” รัศมีย่อมาจากชื่อของหลวงพ่อ

3. เหริยธรรพ์ 3 สร้าง พ.ศ. 2497 มี 2 รูปแบบ ที่รู้จักและพบกันบ่อยๆ เป็นเหริยธรรพ์ด้านหน้าหลวงพ่อหันข้าง ด้านหลังเป็นรูปศาลา ตรงกลางเป็นพญาครุฑ ด้านล่างบอกปี พ.ศ. ที่สร้าง มีทั้งแบบด้านหลังที่เรียกว่า พิมพม์มีราวบันได และ พิมพม์ไม่มีราวบันได (ดูที่เส้นตั้งตรงที่ลูกรังบันไดทางเดินขึ้นศาลา) เหริยธรรพ์นี้หลวงพ่อนำไปแจกที่บ้านเกิดของท่านด้วย คือ จ. นครศรีธรรมราช จำนวนมาก พบเห็นเฉพาะเนื้อทองแดง เพียงอย่างเดียว มีทั้งแบบรมดำและไม่รมดำ

4.เหรียญรุ่นสุดท้าย เป็นเหรียญรูปพญาครุฑแบกเสมา สร้าง พ.ศ.2498 เหรียญรุ่นนี้สร้างจำนวนมาก ชาวบ้านในพื้นที่บางมดนิยมกันมาก เพราะหลวงพ่อดีใจทำให้เอาไว้ติดตัว พร้อมกับบอกเป็นนัยๆ ว่าเป็นรุ่นสุดท้ายของท่าน หลังจากนั้นไม่นานหลวงพ่อก็มรณภาพ เหรียญรุ่นนี้พบเห็นเฉพาะเนื้อทองแดงรมดำและไม่ได้รมดำ นอกจากนี้ยังมีเนื้อเงิน แต่มีจำนวนสร้างน้อยหายากมาก

ตลอดเวลาที่ท่านพำนักอยู่ที่สำนักสงฆ์แห่งนี้ ลูกศิษย์จะเห็นว่า หลวงพ่อนับถือเลื่อมใสองค์พญาครุฑ และลั่นเกล้าฯ รัชกาลที่ 5 เป็นอย่างยิ่ง

เหรียญหลวงพ่โอภาสี ทุกรุ่น นับเป็นวัตถุมงคลที่มีพุทธคุณสูง น่าบูชาติดตัวเป็นอย่างยิ่ง เช่นเหรียญรุ่นแรก จัดเป็นเหรียญยอดนิยมอันดับต้นๆ ของวงการพระ มีราคาสูง เหรียญของท่านบูชาแล้วจะประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิต ชาวไทยเชื้อสายจีนนิยมกันมาก ร่ำลือว่าดียิ่งนักในเรื่องค้าขาย รุ่งเรือง รวมถึงเรื่องแคล้วคลาด คงกระพันชาตรี มีเรื่องราวให้ได้ยินมาเนิ่นนาน นับเป็นเหรียญพระเครื่องชั้นยอดที่น่าศรัทธาเชื่อถือ บูชาติดตัวได้อย่างมั่นใจในอานุภาพอันศักดิ์สิทธิ์

หลวงพ่โสภาสี : โดย เล็ก พลุโต

สายตาของพระภิกษุวัยกลางคน ครองจีวรสีคร่ำ จับจ้องไปที่กองวัสดุที่กองพูนอยู่ตรงหน้า สรรพสิ่งที่กองอยู่นั้นคล้ายกับกองขยะ แต่สิ่งที่กองอยู่นั้นเป็นขยะที่มีค่า มีราคาทั้งสิ้น อาทิ เช่น สบง - จีวรผืนใหม่หลายผืน ธนบัตรใบละร้อย สีแดง ๆ ใบละยี่สิบ สีเขียว ๆ เป็นปึก ๆ โตะตะมุกันอย่างดี ข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ มีทั้งเครื่องอุปโภค บริโภคอย่างดี รวมทั้ง แก้ว แหวน เงิน ทอง ของประดับที่มีค่าต่าง ๆ ฯลฯ ร่างของท่านยืนสงบนิ่ง เหมือนจะจ้องสิ่งเหล่านั้นให้หมดไหม้หายไปด้วยสายตาอันคมกล้า กระป๋องใบเล็ก ๆ ที่ท่านถือมาด้วยถูกเปิดฝาออก แล้วสิ่งที่บรรจุอยู่ภายในก็ถูกเทราดลงไปบนกองขยะอันสูงค่านั้น ลมพัดโชยกลืนฉุนกึก ไข่แล้ว น้ำมันก๊าดเชื้อเพลิงชั้นดีสำหรับเผาข้าวของต่าง ๆ ให้หมดมลายไปภายใต้ความร้อนแรง อะไรงั้นนั่น ท่านจะเผาทำลายของมีค่าเหล่านั้นหรือ ?

ไม้ขีดไฟถูกขีดให้ลุกเป็นเปลวไฟ ถูกดีดวูบลงไปบนกองวัสดุอย่างรวดเร็ว เสียงพรีบเบา ๆ ดังขึ้น เปลวไฟสีส้มค่อย ๆ รวมตัวกันเผาไหม้ข้าวของที่เปียกชุ่มไปด้วยน้ำมันก๊าด จนกลายเป็นกองเพลิงแดงฉานส่องสว่างไปทั่วลานวัดบวรนิเวศวิหาร ด้านคณะรังสี

“มหาชวน จุดไฟเผาวัดแล้วโว้ย”

ใครคนหนึ่งที่ยังเอือมตี้นขึ้นมาพอดี ส่งเสียงร้องอย่างเต็มเสียงก้องไปทั่วทั้งวัดบวร ๆ ปลุกให้บรรดาพระและศิษย์วัดพากันวิ่งตรูมาที่จุดเกิดเหตุ ในขณะที่มหาชวนกำลังโปรยธนบัตรใบละร้อย ใบละยี่สิบลงไปในกองไฟอย่างไม่มียี่หระค่าของเงิน

“หยุดเดี๋ยวนี้นะมหาชวน คุณทำเกินไปแล้ว นี่มันเขตวัดนะคุณ ผมเป็นผู้ดูแล คุณทำเรื่องที่ไม่น่าทำ ฟรุ้งนี้ผมจะนำเรื่องขึ้นกราบทูลสมเด็จพระสังฆราชเจ้า ให้พระองค์ท่านจัดการชำระความ ผมทนต่อไปไม่ได้แล้ว”

ร่างของพระผู้เฒ่าของมีค่า ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจกับเสียงของเจ้าคณะกุฏิอันเป็นผู้ปกครองของพระรูป
นั้น ท่านยังคงโยนของมีค่าเข้าไปเพิ่มในกองไฟต่อไปเรื่อย ๆ

“ใครก็ได้ไปเอาน้ำมาดับเตียนี่ ชื่นให้เผาต่อไป วัดจะไหม้หมด นี่วัดหลวงนะ ไม่ใช่วัดบ้านนอก”
พระผู้บูชาไฟหันหน้ากลับมาจ้องหน้าผู้ออกคำสั่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วส่งเสียงที่ฟังดูประหลาดอย่างยิ่ง

“มหาชวนไม่มีแล้ว มหาชวนตายไปแล้ว ไม่มีมหาชวนในโลกนี้ มีแต่โอภาสี โอภาสีโง่งนะ”

“โอภาสง โอภาสีที่ไหนกัน พรุ่งนี้ก็รู้เรื่องกันล่ะ”

ไฟดับมอดไปแล้ว ร่างของพระภิกษุโอภาสีค่อย ๆ เดินกลับไปยังกุฏิที่พำนักของท่าน ส่วนพระและ
ศิษย์วัดที่ต้องพากันตื่นขึ้นจากที่นอน ก็พากันเดินกลับกุฏิของตนไปอีกทางหนึ่ง บางคนบ่นอุ้อว่า
ทำไม ? ต้องมาปลุกกันตอนนี้ด้วย กำลังหลับสบายทีเดียว

รุ่งเช้า เรื่องก็ถูกนำขึ้นกราบทูลสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ในฐานะเจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศวิหาร ผู้นำเรื่องขึ้นกราบทูลนั้น แจ้งข้ออธิกรณ์ถึงสี่กอกจากภิกษุสภาวะ แต่สมเด็จพระสังฆราชเจ้าทรงพระปรีชาญาณ มิได้ทรงฟังความเพียงฝ่ายเดียว รับสั่งให้พระมหาชวนขึ้นเฝ้าตอนสายวันนั้น

การซักถาม และการวินิจฉัยของสมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงวชิรญาณวงศ์นั้น ทรงมีพระดำรัสว่า ข้อหารุนแรงถึงให้สึกจากภิกษุสภาวะนั้นไม่มี มีแต่เรื่องโลกวัชชะ (ชาวโลก หรือ ชาวบ้านเขาตีเตียน) และหากไฟที่จุดเกิดไหม้ลามไปติดหมุกกุฎิ ก็จะพลอยเสียทรัพย์สินของศาสนาไป ขอให้พระมหาชวนเลือกเอาสองข้อ คือ

1. อยู่จำพรรษาต่อไป แต่ต้องหยุดเผาไฟบูชาเพลิงให้หมดสิ้น
2. ออกจากวัดบวรนิเวศวิหาร ไปอยู่ที่อื่น

เลือกอย่างไร ให้ลงชื่อไว้เป็นหลักฐาน พระมหาชวน กราบทูลสมเด็จพระสังฆราชเจ้าว่า “เกล้า ๆ ขอเลือกประการที่สอง คือ จาริกไปจากวัดบวร ๆ เพื่อให้ฝ่าพระบาทสบายพระทัย และคณะสงฆ์ส่วนรวมจะได้ไม่วุ่นวาย เกล้า ๆ ขอกราบพระบาทลาตั้งแต่นี้”

จากนั้นท่านพระมหาชวนก็กลับมาที่กุฎิ รวบรวมบริวาร และกลดธุดงค์ที่มีอยู่เข้าที่เข้าทางเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทาง แล้วท่านก็เดินไปกราบนมัสการลา หลวงพ่อพระพุทธรชินสีห์ ในพระอุโบสถ จากนั้น จึงแบกกลดธุดงค์ออกจากวัดบวรนิเวศวิหารไปในตอนบ่ายของวันนั้นนั่นเอง

ตกเย็น ญาติโยมที่เคยมานมัสการพระมหาชวน ก็ต้องพากันผิดหวัง เมื่อพระที่อยู่กุฎิใกล้กันบอกว่าพระมหาชวนออกจากวัดไปแล้ว ไปไหนไม่ได้บอกจุดหมาย เป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่รู้ได้

พระมหาชวนแบกกลดรุรงศ์ไปตามทางของท่าน คำไหนก็ปักกลดที่นั่น ปักกลดที่ใดก็เอาสรรพสิ่งมาเผาไฟเป็นพุทธบูชาทุกแห่งไป ทั้งนี้ เพราะเมื่อก่อนจะมาเผาไฟเป็นพุทธบูชา นั้น ท่านได้เคยไปนมัสการ “หลวงพ่อกบ วัดเขาสาริกา” อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี ได้เห็นว่า หลวงพ่อกบท่านนำเอาของมีค่าต่าง ๆ มาเผา ก็สนใจไปถามไถ่กับท่านตรง ๆ

“หลวงพ่อกบไม่เสียดายหรือ ของมีค่าทั้งนั้น”

“เสียดายไปทำไมเล่า ? ก็สิ่งของเหล่านั้นมันคือ กิเลส ความจริงมันก็คือ อ้ายเศษขยะธรรมดา แต่มนุษย์เราไปยึดติดมันให้มีค่า มีราคากันไปเอง โดยตัวของมันแล้วไม่มีค่าอะไร เรายึดติดมัน ก็พอกพูนกิเลสให้กับเรามากขึ้น กิเลสเป็นของร้อน ต้องเอาไฟมาเผาให้มันวินาศไปเป็นพุทธบูชาว่า พระองค์ทรงสอนให้ละกิเลส และนี่คือ กิเลส ละ”

พระมหาชวนได้ฟังแล้วก็เลื่อมใส จึงถวายตัวเป็นศิษย์เรียนกรรมฐาน เพราะไม่รู้มาก่อนเลยว่า การบำเพ็ญทางจิตนั้นเป็นอย่างไร นานพอสมควรที่พระมหาชวนเล่าเรียนกรรมฐานต่าง ๆ จากหลวงพ่อกบ อำนาจอันเกิดจากการเจริญสมาธิภาวนาจนถึงฌานสมาบัติ ทำให้พระมหาชวนสามารถแสดงอิทธิฤทธิ์ได้ดุจเดียวกับอาจารย์ของท่าน จึงเดินทางกลับมายังวัดบวร ๆ จนมีเหตุต้องถูกให้ออกจากวัด

พระมหาชวนแบกกลดมาจนถึงสวนลี้กในเขตบางมด เป็นสวนส้มของคหบดีท่านหนึ่ง ซึ่งต่อมาได้มานมัสการ และเกิดศรัทธา ได้ถวายที่ดินให้พระมหาชวน ซึ่งท่านได้แจ้งนามแก่คหบดีท่านนั้นว่า ท่านชื่อ “โอภาสี” ต่อมาท่านได้สร้างสำนักสงฆ์ขึ้น ให้ชื่อว่า “สำนักสงฆ์โอภาสี” ปัจจุบันได้กลายเป็นวัดอย่างสมบูรณ์ ชื่อว่า “วัดโอภาสี”

หลวงพ่โอภาสี เดิมชื่อ ชวน นามสกุล มะลิพันธ์ ถือกำเนิดที่บ้านตรอกไฟฟ้า อ.ปากพั้ง จ. นครศรีธรรมราช ได้เล่าเรียนอักขระสมัยในสำนักวัดใต้ นครศรีธรรมราช แต่เนื่องจากวัดใต้ไม่มีสำนักเรียนที่เหมาะสม จึงได้ย้ายไปเรียนในสำนักวัดโพธิ์ สามเณรชวนจึงได้ถือกำเนิด ณ พัทธสีมาวัดโพธิ์นี้เอง ในสำนักเรียนพระปริยัติในวัดโพธิ์ สามเณรชวนเล่าเรียนปริยัติด้วยความขยันขันแข็ง และฉลาดเฉลียวเป็นที่พอใจของเจ้าสำนักบาลีเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับออกปากว่า สิ้นประโยชน์คนักรรรมในวัดแล้ว จะส่งมาเรียนในกรุงเทพ ฯ ให้ถึงที่สุด

สามเณรชวนได้ถูกส่งมายังวัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพ ฯ ได้ถวายตัวเป็นศิษย์ในองค์สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส ซึ่งได้ทรงรับไว้ในพระอุปการะ และทรงทำการอุปสมบทให้เป็นพระภิกษุในพัทธสีมาวัดบวร ฯ โดยทรงนั่งเป็นพระอุปัชฌาย์

พระภิกษุชวนเล่าเรียนพระปริยัติธรรมจนสอบได้เปรียญธรรม 7 ประโยค เข้ารับพระราชทานพัดจากพระหัตถ์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เรียกกันติดปากว่า “พระมหาชวน เปรียญเอก”

หลังจากได้พบกับหลวงพ่อกบ วัดเขาสาริกา แล้ว พระมหาชวนก็เก็บตัวนั่งวิปัสสนาตลอดวัน ออกบิณฑบาตและฉันเช้าเพียงครั้งเดียว (ฉันเอกา) จะเปิดกุฏิก็ตอนบ่าย เปิดมาก็เอาสิ่งของต่าง ๆ มาเผา ตอนแรกก็น้อย ๆ ก่อน คนจีนแถวบางลำพูเห็นเข้า ก็เกิดศรัทธา เรียกท่านว่า “เซียน” ได้พากันมาถวายของเพื่อให้ท่านเผาเป็นการใหญ่

มีผู้มั่งการเรียนถามพระมหาชวน หลายต่อหลายคนด้วยกัน ด้วยคำถามที่ซ้ำ ๆ กันว่า “พระมหาชวน ทำไม ? จึงเป็น โอภาสี”

ท่านก็ตอบออกมาเหมือนกันทุกครั้งว่า “มหาชนมรณภาพไปแล้ว ที่อยู่นี้คือ โอภาสี โอภาสี คือ ผู้ถวายเพลิงเป็นพุทธบูชา”

“หลวงพ่อกำลังทำอะไรแล้วขอรับ”

ใครคนหนึ่งถามด้วยความอยากรู้เป็นกำลัง หลวงพ่อโอภาสีตอบแบบให้กลับไปคิดว่า

“ในโลกก็หกสิบปีแล้ว แต่อายุจริงนั้น อาตมาไม่รู้เลย มันเนิ่นนานเป็นอย่างนี้”

หากจะวิเคราะห์กันถึงประเด็นนี้ ท่านผู้รู้ได้กล่าวไว้เป็นสองนัย คือ

นัยแรก วิญญาณของพระมหาชน เดิมจนถึงวาระต้องแยกจากสังขาร ด้วยการมรณภาพตามธรรมตา ปกติวิสัย แต่เมื่อวิญญาณพระมหาชนออกจากร่างไปแล้ว วิญญาณของเทพ หรือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์อะไรสักอย่าง ได้มาสวมร่างท่านเพื่อบำเพ็ญบารมีธรรมต่อไป ท่านจึงบอกว่า อายุในโลกนั้นหกสิบ แต่อายุจริงนั้นไม่รู้

นัยที่สอง เป็นปริศนาธรรมว่า จะรู้อายุไปด้วยเหตุใดกัน หกสิบแล้วก็เท่านั้นแหละ มันไม่เห็นจำเป็นที่จะต้องมาเรียนรู้เลย

แต่จากปากคำของผู้ที่เป็นศิษย์รับใช้พระมหาชน ตั้งแต่เริ่มมาอยู่วัดบวร ฯ ยืนยันว่า

“พระมหาชน เดิมนี้เป็นพระเรียบบร้อย พุดจาเสียงเบา ๆ และสำรวมมีสมณสารูปอันน่าเลื่อมใส สมกับเป็นพระมหาเปรียญเจ็ดประโยค แต่เมื่อเป็นโอภาสีแล้ว ผิดกันเป็นคนละคน พุดจาเสียงดังและโสกฮาก มีอารมณ์ร้อนเหมือนไฟ เหมือนกับเป็นคนละคน”

แสดงให้เห็นว่า พระมหาชนเดิมนั้น น่าจะตายไปจริงตามที่ท่านบอก และที่น่าประหลาดใจก็คือ

ตั้งแต่พระมหาชนกลายเป็นหลวงพ่โอภาสีนั้น จะสะสมพระบรมรูปพระบาทสมเด็จพระ

จุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ร. 5 ไว้เต็มกุฏิไปหมด และท่านก็เคยถ่ายภาพในอิริยาบถที่ประคองพระบรมรูปไว้หลายครั้งด้วยกัน

ดังนั้น แนวโน้มที่บอกว่า โอภาสี คือ ดวงวิญญาณดวงหนึ่ง ที่เข้ามาอาศัยสังขารของพระมหาชนใน การบำเพ็ญบารมี และวิญญาณนั้นน่าจะเป็นวิญญาณเทพ หรือ พรหม ที่มาจากต่างภพ ต่างมิติ ที่ ต้องการมาสร้างบารมีเพิ่มเติมในโลกมนุษย์ จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้มาก

เดิมทีหลวงพ่โอภาสีเผาแต่สิ่งของเล็ก ๆ น้อย ๆ เป็นกองเล็ก ๆ โดยเริ่มจากการตามประทีปก่อน ต่อมาเมื่อมีญาติโยมมามากเข้า ของถวายก็ถูกเผาอดถวายหมด กองไฟเพิ่มขึ้นจนสมเด็จพระสังฆราช เจ้ากรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ประธานสงฆ์แห่งวัดบวรนิเวศวิหาร เกรงจะเกิดอัคคีภัย จึงนิมนต์ให้พระ มหาชนออกไปจากวัด

พระมหาชนย้ำเสมอว่า “ไฟร้อนแรง แต่แรงสู้ความร้อนของไฟกิเลสไม่ได้ ต้องเอาไฟเผาเชื้อกิเลส หรือ ข้าวของต่าง ๆ ให้หมด ให้กิเลสหมดที่ยึดเกาะ มันจะได้พิณาศไปในกองไฟ ไฟ คือ สิ่งที่ผลาญ กิเลสอาตมา หากมีชีวิตอยู่ จักไม่ให้ไฟมอดดับลงไปเป็นอันขาด กิเลสพอกพูนทุกนาที ต้องมีอัคคีคอย ดับให้ทัน”

ถ้ารูปและสิ่งของที่เผา หลวงพ่โอภาสีไม่ได้เอาไปไหน แต่เก็บรวบรวมเอาไว้เป็นมวลสาร เพื่อนำไป สร้างพระสมเด็จขนาดเชื่องกว่าพระสมเด็จทั่วไป แจกจ่ายให้ศิษยานุศิษย์ และผู้ศรัทธานำไปติดตัว ทุกวันนี้ใครมีไว้ครอบครองต่างก็หวงแหน เป็นของดีที่หาได้ยากยิ่ง เมื่อศิษย์พากันกระจายข่าวออกไป ว่า พระมหาชน หรือ หลวงพ่โอภาสีจะแจกพระ ผู้คนต่างมาเข้าคิวรอกันตั้งแต่ประตูวัดบวร ๆ ไป จนถึงถนนสิบสามห้าง ล้นหลามเหมือนมิงานมहरम्म เล่นเอาตำรวจต้องมากอยอำนาจความสะดวก คอยกั้นรถรา เพื่อให้การจราจรเลื่อนไหลไม่ติดขัด

หลวงพ่โอภาสี ได้กล่าวถึงพระของท่านว่า “วัสดุที่นำมาสร้างเป็นกิเลสที่เผาไหม้หมดแล้ว ต่อไปก็จะเหลือแต่เถ้าที่บริสุทธิ์ จงรักษาความบริสุทธิ์ไว้ให้จงดี พระนี้จะคุ้มครองป้องกันผู้ที่มีกิเลสอันขัดเกลาไว้บางเบาเท่านั้น จงหมั่นระมัดระวังอย่าให้กิเลสพอกพูน ไม่งั้นแล้วจะเผาหมด แม้กระทั่งตัวเองก็จะต้องถูกเผาไปด้วย”

หลวงพ่โอภาสี ได้กำหนดจิตภาวนาในสวนส้มแห่งหนึ่ง โดยอาศัยพื้นที่ทางท้ายสวนที่มีศาลเจ้าจีนปลูกอยู่ด้วย ในตอนกลางคืนแสงไฟจากการเผาสุรรพสิ่งทั้งหลายของหลวงพ่ จะสว่างจ้าไปทั้งสวนเป็นที่แปลกใจของชาวบ้านซึ่งพากันมานมัสการท่าน เพราะไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่า หลวงพ่โอภาสีเป็นใครกันแน่ ?

“อาตมานามว่า โอภาสี โอภาสี แปลว่า ความสว่างไสว ความสว่างไสวที่สุดในโลก สมเด็จพระบรมศาสดาทรงตรัสว่า แสงสว่างใดจะเสมอเหมือนด้วยแสงสว่างแห่งปัญญาได้เลยไม่มี อาตมาขอบบวชาไฟถวายเป็นพุทธบูชา ความสว่าง คือ โอภาสี อาตมา คือ ผู้ชอบแสงสว่าง นามว่า โอภาสี”

นายนิยม คหบดีเจ้าของสวนส้ม ได้พบเห็นอานุภาพของหลวงพ่โอภาสีหลายอย่าง ก่อนที่จะนับถืออาทิ เวลาฝนตก หลวงพ่โอภาสีนั่งอยู่นอกกลดท่ามกลางสายฝน กองไฟก็ไม่ดับ หลวงพ่ก็ไม่เปียก ทั้ง ๆ ที่ฝนตกหนักจนน้ำล้นท้องร่องสวน เป็นอาทิ

นายเนียม คหบดี ได้เอ่ยปากยกที่ดินที่เป็นที่สวนล้อมรอบ ๆ บริเวณที่หลวงพ่โอภาสีปักกลด เพื่อทำสำนักสงฆ์โอภาสี หรือ อาศรมบางมด หลวงพ่อตกลงรับไว้ จึงมีการสร้างสำนักสงฆ์ ศิษยานุศิษย์ที่เคยค้ำจากวัดบวรนิเวศวิหาร ก็แห่แห่นกันไปหาหลวงพ่อ พวกเขาส่งสำนักสงฆ์ขึ้นอย่างใหญ่โตในเวลาไม่ช้านัก

ที่สำนักสงฆ์ หรืออาศรมบางมดนี้เอง ในกองไฟที่หลวงพ่โอภาสีจุดถวายเป็นพุทธบูชา นั้น ปรากฏของประหลาดอย่างหนึ่ง คือ ลูกแก้วกลม ๆใส ๆ เหมือนแก้วน้ำค้าง ตกอยู่ในกองเถ้าถ่านนั่นเอง หลวงพ่อจะให้ใครก็จะบอกให้ไปเก็บเอาในขี้เถ้า ถ้าหลวงพ่ไม่ออกปากให้ไปเก็บ ต่อให้คอยเป็นวัน ๆ ก็ไม่เจอ เพราะมันเป็น “แก้วสารพัดนึก” ที่เกิดจากการใช้ปัญญาจิตของหลวงพ่โอภาสี เป็นของวิเศษเฉพาะตัว ผู้มีบุญเท่านั้นถึงจะได้เป็นเจ้าของ ลูกแก้วบางลูกนั้น ตรงกลางจะมีพระธาตุ ปรากฏอยู่ด้วย นับเป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่ง

ใครก็ตามที่ไปอยู่ตรงหน้าท่าน ไม่อาจปิดบังความในใจได้เลย หลวงพ่อจะพูดจิตใจดำจนสะดุ้งไปตาม ๆ กัน ดังเรื่องที่เล่าขานกันในหมู่ลูกศิษย์ ดังนี้

รายแรก ตั้งใจจะมาขอเส้นเกศาของหลวงพ่อเก็บเอาไว้บูชา จึงตั้งใจมาแต่บ้าน พอมาพบหลวงพ่อแล้ว ยังไม่ทันจะได้เอ่ยปากพูดอะไร เสียงหลวงพ่อโอภาสีก็กล่าวขึ้นว่า

“เส้นผมอาตมามันเกรียนอย่างนี้ แล้วโยมจะเอาไปทำไมกัน ดึงก็ไม่ออก เวลาปลงก็เป็นเศษผมหมดอย่าเอาไปเลยไม่ได้การ”

รายที่สอง เป็นคุณนายไฮโซ ขับรถเบนซ์อย่างดี ไม่รู้ว่าไปทราบกิตติศัพท์อภินิหารต่าง ๆ ของหลวงพ่มาจากใคร ที่มาเนียะตั้งใจจะมาขอเลข 3 ตัว กับหลวงพ่อโอภาสี ทำนองว่า อยากจะรู้ว่า ท่านเก่งจริงสมคำร่ำลือหรือไม่ ? พอกราบนมัสการเสร็จ เงยหน้าขึ้นมาไม่ทันจะอ้าปากพูดว่าอะไร หลวงพ่อก็ตวาดแหว เสียงดัง ฟังชัด ว่า

“สะบัดกันออกไปให้พ้นเสียแต่บัดนี้ทีเดียวนะ แล้วอย่ามาให้เห็นหน้าอีกนะ สะบัดกันลูกไปเลย สะบัดกันไปให้พ้น ไป ไป ออกไปนะ”

คุณนายแกโดนเข้าอย่างนั้น ก็เกิดความโกรธ ผสมความอายจนหน้าแดงก่ำ ที่หลวงพ่อบีบไล่อย่างกะ
หมุกะหมา แถมยังใช้วาจาไม่สุภาพ ก็ลุกขึ้นหันหลัง สะบัดก้นจากไป ชนิดที่ไม่ต้องกราบลาหลวงพ่
เหมือนตอนขามา ที่นี้พอกลับมาถึงรถ ก็ฉุกคิดถึงคำว่า “สะบัดก้น” ถ้าพูดอย่างสุภาพก็คือ
“บั้นท้าย” นั่นเอง คำว่า “บั้นท้าย” คุณนายสมองไว ปรีไปดูท้ายรถของตัวเอง แล้วก็ยิ้มออก
อีกหลายวันต่อมา คุณนายเอาแบงก์ร้อย ใบแดง ๆ เป็นปึก ๆ มาถวายให้หลวงพ่อเผาเป็นการใหญ่
เพราะแกไปแทงหวยใต้ดินเลขท้ายรถของแกเอง ถูกทั้งหมดร่วมล้านบาท เงินล้านในสมัยก่อนปี พ.ศ.
2497 นั้น มันมีค่ามากมายมหาศาล ถ้าเทียบกับปัจจุบัน คงมีค่าไม่ต่ำกว่าร้อยล้านบาท เพราะ
สมัยก่อนนั้น ทองคำบาทละสี่ร้อยเท่านั้น

รายที่สาม เป็นคุณนายไฮโซเหมือนกัน รายนี้ไม่รู้ใครชักชวนมา มีความศรัทธาอยากจะทำบุญสร้างสำนักสงฆ์ต่อเติมจากที่ทำไว้ ปรากฏว่า เงินไม่พอ จึงถอดแหวนเพชร และสร้อยคอทองคำออกใส่ห่อ แล้วถวายหลวงพ่อกับบอกว่า ขอถวายของเพื่อทำบุญ ให้เวยาวัจกรเอาไปขายให้ด้วยก็แล้วกัน หลวงพ่อก็บอกว่า

“ไม่ต้องหรอก เอาเผาไฟให้มันสิ้นไปเลย ได้กุศลมากกว่า” ไม่พูดเปล่า ท่านลุกขึ้นเดินตรงไปยังกองไฟ แล้วเอาห่อใส่เครื่องประดับของคุณนายไปโยนลงกองไฟต่อหน้าต่อตา คุณนายเห็นอย่างนั้นก็ร้องเสียงหลงด้วยความเสียดาย

“อย่าเผา อย่า ของดี ๆ ทั้งนั้น ดูซิ เผาเสียแล้ว จะเอาบุญที่ไหนได้กันเล่า มีอย่างที่ไหน เผาวินาศหมด ไม่เอาแล้ว ไม่มาอีกแล้ว”

หลวงพ่โสภาสี กลับพูดสวนกลับว่า “อ้ายพวกหัวเต่า หดเข้า หดออก ไม่มาอีกซีดี จะได้ไม่ต้องมาเสียเวลา กลับไปเอาของคืนที่บ้าน...ไป แล้วตราบใดที่ยังตัดความตระหนี่ไม่ได้ ก็อย่าได้กลับมาอีกเลย พวกศรัทธาหัวเต่า”

หลังจากคุณนายศรัทธาหัวเต่า เดินกระที่บเท้าออกจากสำนักสงฆ์ไปแล้วก็กลับบ้าน พอขึ้นไปถึงห้องนอน ก็ต้องตาโตแทบจะถลนออกมาจากนอกเบ้า เพราะเครื่องเพชร เครื่องทอง ที่ตนเห็นหลวงพ่โอภาสีเอาไปเผาไฟกับตา มากองอยู่บนที่นอนครบทุกชิ้น และทุกชิ้นล้วนเป็นของเธอเอง เธอจำลักษณะรูปพรรณ สัณฐาน ท่าหนี และลวดลายที่เธอสั่งทำโดยเฉพาะได้อย่างแม่นยำ

เรื่องนี้ศิษย์ผู้เล่าเรื่อง ซึ่งเป็นผู้ทราบจากปากของคุณนายไฮโซคนดังกล่าวในภายหลัง ได้ให้เหตุผลว่า “เป็นพลังจากต่างมิติ ที่สามารถเปลี่ยนแปลงสสารให้กลายเป็นธาตุ แล้วพุ่งไปในอากาศเท่ากับความเร็วแสง และไปรวมกันเป็นสสารอีกครั้งในสถานที่ ที่ได้กำหนดเอาไว้ ซึ่งพลังแบบนี้ เป็นสิ่งที่เหนือกว่าอภิญญาธรรมดาอย่างแน่นอน หากเป็นมหาอภิญญาอันอยู่ต่างมิติจริง ๆ”

มีพวกเล็กเล็กขโมยน้อย เข้ามาทำการโจรกรรมข้าวของในสำนักสงฆ์เสมอ และก็ไม่ใช่ใครอื่นไกล คนผู้นี้ชื่อ “ยา” เป็นพวกเร่ร่อนอยู่แถวสำนักสงฆ์ เข้ามากิน มานอน มาถ่าย แล้วยังขโมยของสงฆ์อีก กรรมการสำนักสงฆ์จับได้ก็จับไปให้พ้น แต่ก็ยังวนเวียนมาขโมยของเสมอ

กรรมการสำนักสงฆ์ไปกราบเรียนหลวงพ่โอให้ได้รับทราบหลายหน วันนั้น หลวงพ่อกงจะนึกเคืองขึ้นมา จึงเปลอพูดออกมาว่า “อ้ายบ้านั้นอีกแล้วเรอะ มันบ้าจริง ๆ”

นายยา กลายเป็นคนบ้าไปภายในไม่กี่วัน หลังจากหลวงพ่โอเปลอพูดออกไป เดินแก้ผ้าเหมือนเด็ก ๆ และเมื่อเข้ามาใกล้สำนักสงฆ์ ก็จะวิ่งร้องหนี เหมือนตกใจกลัวอะไรสักอย่าง เป็นที่น่าเวทนาสงสารมาก และแล้วก็สิ้นกรรม เมื่อไปเดินตัดหน้ารถบรรทุก โดนทับจนร่างกายแหลกเหลวไปทั้งตัว

หลวงประเสริฐรัฐวิจจรณ์ อดีตผู้อำนวยการ การท่าเรือแห่งประเทศไทย เป็นศิษย์ของหลวงพ่อ
โอภาสีอีกคนหนึ่งที่ได้ใกล้ชิดพอสมควร วันนั้น คุณหลวงก็มานมัสการหลวงพ่อโอภาสีที่สำนักสงฆ์บาง
มด หลวงพ่อได้บอกกับคุณหลวงว่า

“เอ็งมันชื่อดี มาหาข้าเสมอต้นเสมอปลาย เอ้า เอากิเลสไปสองใบนะ เอาไปเก็บไว้ให้ดี มันเป็นของดี
ที่ข้าจะมอบให้เอ็งไปทำบุญ ทำกัณฑ์ เอ็งอยากได้อะไรก็อธิษฐานเอากับเงินนั้นก็แล้วกัน”

ได้ธนบัตรขวัญถุงมาแล้ว ก็เอามาเก็บไว้อย่างดี และแล้วเพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกันกับคุณหลวง จะ
เดินทางไปอยู่กับลูกสาวที่วอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา และมีโครงการจะเปิดร้านอาหารไทยด้วย จึง
มาขอของดีจากคุณหลวง คุณหลวงก็เห็นว่า เงินกัณฑ์ของหลวงพ่อโอภาสีนั้นดีที่สุดในตัวเองคงจะมี
โอกาสได้อีก จึงเอาธนบัตรใบละร้อยสองใบให้เพื่อนไป แต่ก่อนนี้ให้ ได้จดหมายเลขธนบัตรไว้ทั้งสองใบ

หนึ่งปีผ่านไป คุณหลวงนึกอยากได้เงินกัณฑ์ใหม่ จึงไปนมัสการหลวงพ่อโอภาสี เพื่อจะขอเงินกัณฑ์
แต่ยังไม่ทันได้พูดเอ่ยปากขอ หลวงพ่อก็ชิงพูดก่อนว่า

“เฮ้านี้ไงล่ะ กิเลสสองใบ ใบละร้อย เอาไปซื้อข้าให้ เงินสองใบนี้ไม่ใช่เงินธรรมดาณะ จบการศึกษา
จากวอชิงตัน ดี.ซี. เชียวนะ จะบอกให้”

คุณหลวงรับเงินมาแล้วก็ไม่เฉลียวใจ แต่พอกลับมาถึงบ้าน นี่ยังงังไม่ทราบ ได้นำธนบัตรสองใบที่ได้มาใหม่ ไปเทียบเคียงกับหมายเลขธนบัตรที่ได้ให้เพื่อนไปวอชิงตัน ดี.ซี. ปรากฏว่า เป็นหมายเลขเดียวกัน ตรงกันทุกตัว และเพื่อให้แน่ใจ จึงโทรเลขไปสอบถามเจ้าของธนบัตรที่วอชิงตัน แล้วคุณหลวงก็แทบช็อค เพราะมีโทรเลขตอบกลับมาว่า

“เงินก้อนถูกหายไปจากร้าน อยู่ดี ๆ ก็เหลือแต่กรอบเปล่า ๆ ไม่มีเงิน คิดว่าคนคงเอาไป เสียตายอยู่เหมือนกัน”

นี่เป็นอีกครั้งหนึ่งที่หลวงพ่อโอภาสี ใช้มหาอภิญญาจากต่างมิติ เคลื่อนย้ายสสาร เหมือนเล่นกลข้ามทวีปกันเลยทีเดียว

หลวงพ่โอภาสีได้เดินทางจากสำนักสงฆ์บางมดไปทางรถไฟ เพื่อเยี่ยมเยียนถิ่นเกิดของท่าน พบปะพี่น้องชาวบ้านปากพ่องตามที่ท่านตั้งใจไว้ ในตู้รถไฟพิเศษที่คณะศิษย์เหมาเอาไว้ให้นั่นเอง ผู้คนที่จำหลวงพ่โอภาสีได้ ต่างก็เข้ามานมัสการขอของดีจากหลวงพ่อกันอย่างไม่ขาดสาย

หลวงพ่โอภาสีได้ลี้ภัยลงไปในช่วงยาม แล้วหนีบเหรียญบาทสมัยรัชกาลที่ 5 ออกมาแจกจ่ายไปเรื่อย ๆ ศิษย์ต่างก็ใจคอไม่ดี เพราะกลัวว่าหลวงพ่จะมีเงินแจกไม่พอเพียงกับคนที่มาขอ เนื่องจากหลวงพ่ไม่เคยให้ศิษย์คนไหนไปหาเหรียญนั้นมาให้แม้แต่เหรียญเดียว ไม่มีใครทราบว่ “หลวงพ่เอาเหรียญบาท ร.5 ซึ่งเป็นของแท้ของเก่าจริง ๆ มีคนนำไปพิสูจน์แล้วในภายหลัง มาจากไหน?”

แต่การณ์กลับปรากฏว่า หลวงพ่โอภาสีควักเงินออกมาจากยาม แจกอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย จนถึงปลายทาง จ.นครศรีธรรมราช คำนวนแล้ว หลวงพ่แจกไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยเหรียญ

เมื่อหลวงพ่ได้เยี่ยมเยียนชาวปากพ่อง และญาติโยมที่มาแสดงมุทิตาจิตพอสมควรแก่เวลาแล้ว ก็เดินทางกลับนครศรีธรรมราชด้วยเรือ เมื่อเรือจะออกจากท่านั้น ผู้คนแห่แหนกันมาขอของดีจากท่าน แต่หลวงพ่ไม่มีให้ เพราะมีคนมาขอกันเป็นพันคน ในที่สุดหลวงพ่ก็ประกาศว่า ขอให้เตรียมตัวรับของแจก ไม่ต้องขึ้นมาบนเรือ ขอให้อยู่ที่ท่าเรือ

พอเรือติดเครื่อง หลวงพ่อก็เดินมายืนที่หัวเรือ พนมมือแหงนหน้าขึ้นไปบนฟ้า ปากพิมพ์่า ๆ อยู่สักครู่ ท้องฟ้าอันแจ่มใสก็พลันแปรเปลี่ยนเป็นมืดครึ้ม พายุพัดกระหน่ำจนผู้คนที่ยืนอยู่เสื่อผ้าปลิว ผมปลิว แทบจะยืนไม่อยู่ ทันใดนั้น ฝนก็ตกลงมาอย่างหนัก โดยไม่มีเค้ามาก่อน เป็นที่ฉ่ำชื่นใจของทุกคนที่รอรับของแจกจากหลวงพ่อบนท่าเรือ ทุกคนต่างพนมมือขึ้นโดยพร้อมเพรียงกัน ต่างอธิษฐานขอพรจากฟ้าที่เทวดาเป็นผู้พรหม เพราะต่างเชื่อว่า หลวงพ่อเรียกฝนมาพรหมให้แทนน้ำมนต์นั่นเอง

พอเรือแล่นออกจากท่าไปจนลับสายตาแล้ว ฝนก็หยุดตก ท้องฟ้าแจ่มใสขึ้นมาทันทีทันใด หลวงพ่อโอภาสีได้จากปากพนักไปแล้ว นับเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ที่หลวงพ่อกลับมาถิ่นเกิดของท่าน หลังจากที่ได้จากบ้านเกิดไปศึกษาพระปริยัติธรรมที่กรุงเทพฯ ฯ เพราะท่านได้มรณภาพเสียก่อน ที่จะมีโอกาสหวนกลับคืนมาบ้านเกิดเป็นครั้งที่สอง

พุทธสมาคมแห่งประเทศไทย ได้ทำจดหมายนิมนต์หลวงพ่อไปนมัสการสังเวชนียสถาน และให้ญาติโยมได้นมัสการอย่างใกล้ชิด หลวงพ่อรับจดหมายมาอ่าน ในจดหมายแจ้งกำหนดการให้หลวงพ่อกับไปอินเดียวันที่ 28 ตุลาคม 2498 แต่หลวงพ่อก็ได้ให้ศิษย์ตอบจดหมายไปว่า ขอเลื่อนไปวันที่ 31 ตุลาคม 2498 จะสะดวกกว่า จึงมีการเปลี่ยนกำหนดการที่กำหนดไว้เดิมออกไป

การไปอินเดียคราวนี้ องค์สรภานมธุรส (ท่านบัวเอ็ง) แห่งวัดสมณานัมมารวิหาร สะพานขาว ได้ขอเดินทางร่วมกับหลวงพ่อโอภาสี โดยไปเรียนให้ทราบถึงสำนักสงฆ์บางมด แต่หลวงพ่อโอภาสีก็กลับตอบว่า

“ไม่ได้หรอกคุณ ไปคราวนี้อาตมาไปแบบพิสดาร ไม่มีพาสปอร์ต ไม่มีใครไปด้วยได้เลยสักคน อีกอย่างหนึ่ง คุณมีธุระมาก ไปไม่ได้ จะหวังหน้าพะวงหลังต่าง ๆ”

องค์กรรมมจรุรต (ท่านบ่าวเอ็ง) ได้กล่าวกับศิษย์ใกล้ชิดว่า อาตมาสงสัยอยู่แล้วว่า จะต้องมีการอะไรเกิดขึ้นแน่นอน แต่ไม่กล้าซักถามท่าน เกรงบารมีท่านจริง ๆ ไม่จึ่งคงถามให้รู้เรื่องไปเลย

วันที่ 31 ตุลาคม 2498 ที่ประเทศอินเดีย มีสเตอร์ ยี.อี.เอิร์ด นายกพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย กำลังพักผ่อนอิริยาบถในบ้าน พลันที่ผนังห้องเบื้องหน้า ก็ปรากฏกลุ่มควันจาง ๆ พวยพุ่งขึ้น และจับกลุ่มหนาขึ้น ภายในกลุ่มควันนั้น ปรากฏใบหน้าของ “หลวงพ่โอภาสี” ขึ้น ใบหน้าของท่านดูแจ่มใส มีรัศมีกระจายออกมาอย่างสวยงาม ท่านยิ้มให้ มีสเตอร์เอิร์ด อย่างเมตตา พลันกลุ่มควัน และภาพของหลวงพ่โอภาสีก็มลายหายไปทันที

มีสเตอร์เอิร์ด ซึ่งเคยได้ข่าวว่า หลวงพ่โอภาสีจะมาอินเดียแบบพิสดารจากท่านบ่าวเอ็ง ก็รู้สึกว่าจะมีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นแน่ ๆ ครั้นตอนสายหน่อยกำลังจะออกจากบ้าน คนรับใช้ก็เข้ามาเรียนให้ทราบว่า มีนักบวชในศาสนาพุทธมาคอยพบอยู่ที่ห้องรับแขก มีสเตอร์เอิร์ด จึงรีบออกไปดู ในห้องรับแขกนั่นเอง หลวงพ่โอภาสีนั่งคอยอยู่ มีสเตอร์เอิร์ด เข้าไปกราบแทบเท้าท่านด้วยความเคารพ

“ทำไมหลวงพ่ไม่บอกล่วงหน้าถึงเวลาที่จะมา จะได้เอารถไปรับจากสนามบิน หลวงพ่เดินทางมาที่บ้านผมลำบากมากไหม ?”

“ไม่ลำบากเลยสบายมาก ฉันทตามคำพูดของฉันท ให้คุณได้ประจักษ์ว่า คำพูดของโอภาสีเชื่อถือได้ ฉันทลองบอกว่าจะมาแล้วละก็ อะไรก็ห้ามกันไม่ได้ ฉันทมาแล้วละ เธอจะได้สบายใจ”

มีสเตอร์เอิร์ด จึงให้นำน้ำชามาต้อนรับหลวงพ่โอภาสี และขอตัวไปเตรียมตัว จะเอารถพาหลวงพ่โอภาสีไปเที่ยวดูภายในเมือง แต่หลวงพ่โอภาสีได้กล่าวเป็นคำสุดท้ายว่า

“ไม่ต้องวุ่นวายหรอกคุณ ฉันทเพียงแต่มาให้เห็นเท่านั้นแหละ ไม่ต้องวุ่นวาย”

มิสเตอร์เอิร์ด หายไปเพียงสิบนาที ก็พร้อมจะนิมนต์หลวงพ่อดีขึ้นรถ แต่พอมาถึงห้องรับแขก ร่างของหลวงพ่อดีก็ไม่มีอยู่แล้ว จึงออกไปดูหน้าบ้านก็ไม่พบอีก จึงเรียกคนรับใช้มาสอบถาม คนรับใช้ก็บอกว่า นั่งมองดูอยู่หน้าบ้านเป็นเวลานานแล้ว ไม่เห็นมีพระออกมาเลย มิสเตอร์เอิร์ด รู้สึกใจหายวาบ ไม่ยอมออกจากบ้าน เพราะเกรงว่าหลวงพ่อดีอาจจะมาเตือนอันตราย แต่แล้วในตอนบ่ายสามโมง โจรเลขด่วนก็มาถึง มิสเตอร์เอิร์ด พอฉีกโทรเลขออกอ่าน มิสเตอร์เอิร์ด ก็เข้าอ่อนทรุดลงนั่งอย่างหมดแรง ข้อความในโทรเลขมีใจความว่า

“หลวงพ่อดีโอสถมรณภาพ เวลา 07.30 น. วันที่ 31 กำหนดการงดทั้งหมด”

หลวงพ่อดีโอสถมรณภาพตอน 07.30 น. แล้วภาพในกลุ่มคนวันนั้นเป็นอะไรกันแน่ มิสเตอร์เอิร์ด เหมือนถูกทุบหัวด้วยตะลุมพุก แล้วหลวงพ่อดีที่ได้คุยกันอยู่เมื่อครู่มาได้อย่างไรกัน นอกจากจะเป็นกายทิพย์ของหลวงพ่อดี มิสเตอร์เอิร์ด รีบจองเที่ยวบินที่ด่วนที่สุด เดินทางมาบางมดทันที

เมื่อมาถึงก็ได้พบศพของหลวงพ่อดีโอสถมรณภาพ มีมุ้งกางไว้เหมือนคนนอนหลับ ร่างกายไม่แข็ง แต่นิมเหมือนคนนอนหลับทั่วไป เรื่องราวของหลวงพ่อดีไปปรากฏร่างถึงอินเดีย จึงปรากฏขึ้นจากปากของมิสเตอร์เอิร์ด เสียงร่ำไห้ของศิษย์จึงดังระงมขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ทุกวันนี้ ศพของหลวงพ่อดีโอสถยังไม่ได้เผา ตั้งไว้ที่วัดโอสถ บางมด และสรีระของท่านไม่เน่าเปื่อย แต่กลับแข็งเป็นหินโดยตลอดทั้งร่าง สมกับเป็นพระผู้อุดมด้วยศีลาจารวัตรผู้มาจากต่างมิติ สวมร่างของพระมหาชวนซึ่งสิ้นบุญมรณภาพในช่วงแห่งความตายที่วัดบวรนิเวศวิหาร

วัตถุมงคลของหลวงปู่โสภา นอกจากจะมีพระสมเด็จขนาดเขื่องแล้ว ยังมีผ้าประเจียด, ลีอกเก็ต, สตางค์แดง, ลูกแก้ว, พระกริ่งอรหัง วัดราชบพิธ, ธนบัตรขวัญฤกษ์, ภาพถ่าย, เหรียญ ร.5 ฯลฯ ซึ่งของเหล่านี้ เป็นของดีเฉพาะตัว หากใครไม่ได้รับแจกมาจากมือท่านโดยตรง หรือได้มาจากแหล่งที่เชื่อถือได้ มักจะได้ของปลอมมากกว่าของแท้ แม้กระทั่งเหรียญของท่านที่นิยมในวงการ สร้างและปลุกเสกในขณะที่ท่านยังไม่ละสังขาร ซึ่งมีด้วยกัน 4 รุ่น คือ

รุ่นแรก สร้างปี พ.ศ. 2495 เป็นเหรียญรูปกลม ด้านหน้าเป็นรูปหลวงปู่ครึ่งองค์ เกะใบหน้าได้เหมือนหลวงปู่มากที่สุด ไม่มีอักขระเลขยันต์หรือลวดลายใด ๆ มีเครื่องหมายบวก หรือ ก๊าซด เล็ก ๆ อยู่ชิดติดขอบเหรียญตรงกลางด้านล่าง ใต้รูปหลวงปู่ ด้านหลังเป็นยันต์สวัสดิกะ (เครื่องหมายที่ฮิตเลอร์ หรือ นาซี นำมาใช้เป็นสัญลักษณ์) รายล้อมด้วยพระคาถาที่ท่านมอบให้ศิษย์ เขียนเป็นภาษาไทย รายรอบชิดติดขอบเหรียญ

รุ่นสอง สร้างปี พ.ศ. 2496 เป็นเหรียญรูปทรงคล้ายน้ำเต้า ขอบบนที่ติดกับหูเหรียญเป็นรอยหยัก 6 หยัก ด้านหน้าเป็นรูปหลวงปู่ครึ่งองค์ มีพญานาค 2 ตัว ข้างละตัว ขนาบอยู่ข้างใบหน้าหลวงปู่ มีชื่อเขียนไว้ว่า โสภา อยู่ใต้รูป ด้านหลังเป็นยันต์สวัสดิกะ มีตัวอุณาโลม อยู่ 4 ตัว 4 ทิศ บอกละเอียด พ.ศ. ที่สร้างเป็นเลขไทย คือ 2496 ด้านล่างยันต์ ส่วนด้านข้างของยันต์ เป็นรูปพญานาคขนาดขนาดลำตัวข้างซ้ายขวา ข้างละตัว เหนือพญานาค เป็นรูป “ตัว อ.อ่าง” มีรัศมีโดยรอบ

รุ่นสาม สร้างปี พ.ศ. 2497 เป็นเหรียญรูปอาร์ม รมดำ (สองรุ่นที่ผ่านมาเป็นเนื้อทองแดงผิวไฟ หรือ รมน้ำตาล) ด้านหน้าเป็นรูปหลวงปู่ครึ่งองค์ แต่หันข้าง เห็นใบหูด้านขวา (สองรุ่นที่ผ่านมา ใบหน้าหลวงปู่มองตรง) มีวงกลมเป็นรัศมีรอบใบหน้าหลวงปู่ เขียนชื่อ โสภา ไว้ใต้รูป ด้านหลัง เป็นรูปศาลา มีครุฑสยายปีก ยกฉัตร 5 ชั้น พร้อมกับมีเลข พ.ศ. ที่สร้าง คือ 2497 อยู่ใต้ศาลา รุ่นนี้ด้านหลังมีสองพิมพ์ พิมพ์ที่ได้รับความนิยมคือ พิมพ์ที่มีราวลูกกรงตรงบันไดทั้งสองด้าน

รุ่นที่สี่ ถือเป็นรุ่นสุดท้ายของท่าน สร้างในราวต้นปี พ.ศ. 2498 คณะศิษย์ได้ขออนุญาตสร้างวัตถุมงคลเป็นเหรียญ หลวงพ่ออนุญาตแต่ได้สั่งว่า

“เหรียญนี้จะไม่มีรูปโอภาสี เพราะในโลกนี้จะไม่มีโอภาสีอีกต่อไป ครุฑ คือ อำนาจ เสมากับอุณาโลก และ รัศมี คือ ตัวโอภาสี จำไว้ นะ ต่อไปนี้ จะไม่มีโอภาสีอีกต่อไป”

ดังนั้นเหรียญรุ่นนี้จึงออกแบบเป็นเหรียญรูปไข่ ด้านหน้า เป็นรูปครุฑ บินในท่าชันเข่า หันหน้าไปทางขวา เห็นใบหูซ้าย สยายปีกทั้งสอง รongรับเสมา หรือ แบกเสมา ที่มีรัศมีโดยรอบ ตรงกลางเสมาเป็นรูปเครื่องหมายกาชาด หรือ เครื่องหมายบวก มีตัว อ.อ่าง อยู่ตรงกลาง ด้านล่างเครื่องหมายบวกเป็นตัวอุณาโลม มีรัศมีครอบคลุม

ด้านหลังเป็นตัวแทนพระมหาพรหม รายล้อมด้วยรัศมี มีเลขปี พ.ศ.ที่สร้าง คือ 2498

ดร.สุวิทย์ คุณกิตติ อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้เล่าอภินิหารของหลวงปู่โอภาสี ที่คุ้มครองชีวิตภรรยา และสมาชิกในครอบครัวของท่านไว้ว่า

“ภรรยา (แหม่ม ลาวัญญ์ คุณกิตติ) พาลูกๆ ไปต่างจังหวัด จังหวัดที่เดินทางไปถึง จ.ลพบุรี เกิดอุบัติเหตุครั้งร้ายแรงขึ้น เมื่อโซเฟอร์เกิดหลับใน ทำให้รถยนต์ต้องหักหลบรถที่สวนขึ้นมา จากตรงนี้ทำให้รถเกิดเสียหลัก พุ่งลงข้างทางอย่างแรง ทันใดนั้นภรรยาก็ตะโกนเรียกชื่อ “หลวงปู่โอภาสี” และในจังหวัดนั้นเองก็เหมือนมีฝูงดำขนาดใหญ่มาครอบคนทั้งหมด ปรากฏว่า สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกลับไม่มีใครเป็นอะไรเลยแม้แต่คนเดียว”

"ความรู้สึกของผมจริงๆ แม้ว่าเหตุการณ์ในวันนั้นผมไม่ได้ไปด้วย แต่ผมก็คิดว่า สิ่งที่ครอบครัวผมให้ความเคารพบูชา โดยเฉพาะหลวงพ่โอภาสี เพื่อใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ รวมทั้งพระเครื่ององค์อื่น ๆ ผมก็คิดว่า สิ่งเหล่านี้เป็นเหมือนสิ่งสำคัญทางใจ ที่คนไทยเคารพนับถือกันแล้ว สิ่งที่ครอบครัวผมรอดตายมาได้ ก็เป็นภาวะปกติ ที่หลายคนได้เจอได้พบ แต่สิ่งเหล่านี้ก็เป็นความเชื่อของคนบางคน หรือบางกลุ่ม เป็นความเชื่อความศรัทธาที่ไม่ใช่เป็นเรื่องงมงาย"

นอกจากครอบครัวมีความศรัทธาต่อหลวงพ่โอภาสีแล้ว ทุกคนในบ้านจะต้องท่องคาถาหลวงพ่โอภาสีเป็นประจำตลอดมา เพราะย่าสอนให้ท่องมาตั้งแต่เป็นเด็ก คาถาที่ว่านี้คือ

"อติ สุกะโต อระหัง พุทโธ นะโม พุทธายะ ปะฐะวีคังคา พระภุมมะเทวา ชะมามิหัง"

ด้วยเหตุนี้ทำให้ทุกคนในบ้านสามารถท่องคาถานี้ได้ทั้งหมด และก่อนเดินทางออกจากบ้านไปไหน ๆ ก็จะต้องท่องคาถานี้ทุกครั้ง

แม่หลวงพ่อโสภาสีจะมรณภาพไปนานกว่า 50 ปีแล้ว แต่ศิษย์ไม่เคยลืมเลือน มีการจัดงานสร้งน้ำรูปหล่อ และหล่อรูปหล่อหลวงพ่อเป็นประจำ และต่างก็พูดเสียงเดียวกันว่า

“หลวงพ่อโสภาสีไม่เคยจากไปไหนเลย แต่อยู่กับพวกเราตลอดกาลนาน ท่านจะคอยดูแลพวกเราเสมอ ตราบที่พวกเรายังมีความเคารพท่านอยู่ทุกลมหายใจ”

พระมหาชวน มะลิพันธ์ ได้กลายเป็นโสภาสี และโสภาสี ได้กลายเป็นพุทธบุตร ที่เปี่ยมด้วยพลังเทพต่างมิติ ทุกวันนี้ ปัญหาที่ขบไม่แตกก็คือ

“ท่านหลวงพ่อโสภาสีเป็นใคร นักบุญผู้มาจากต่างกาลเวลา หรือ พระพุทธบุตรผู้มีมหาอภิญญาจิต”

ท่านผู้อ่านคิดว่า หลวงพ่อโสภาสี เป็นใครกันแน่

วัดหลวงพ่อโอภาสี นามเดิม อาศรมบางมด เป็นวัดราษฎร์ สังกัดคณะสงฆ์ฝ่ายมหานิกาย ตั้งอยู่ใน
ซอยพุทธบูชา 31 ถนนพุทธบูชา แขวงบางมด เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร

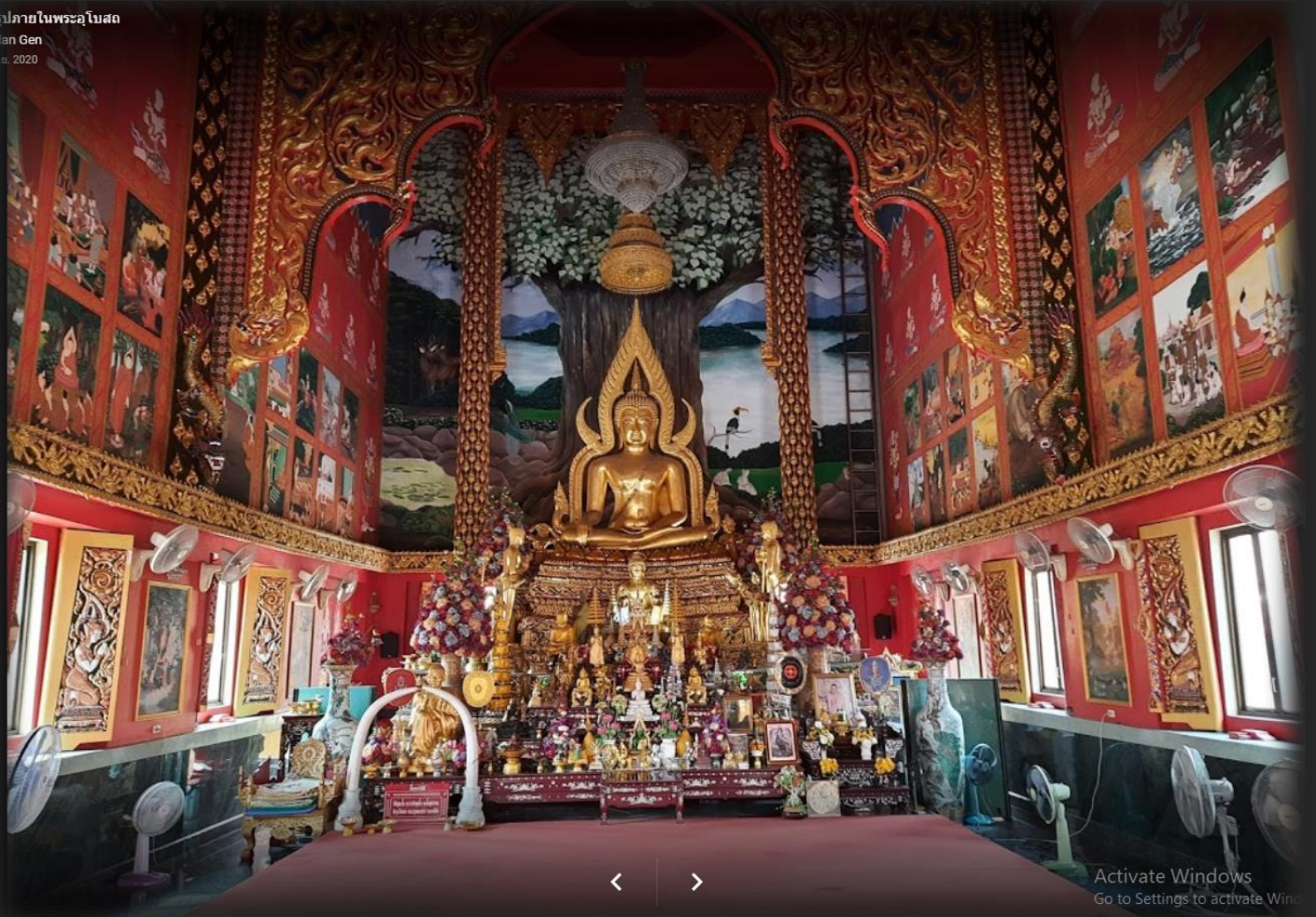
ประวัติ

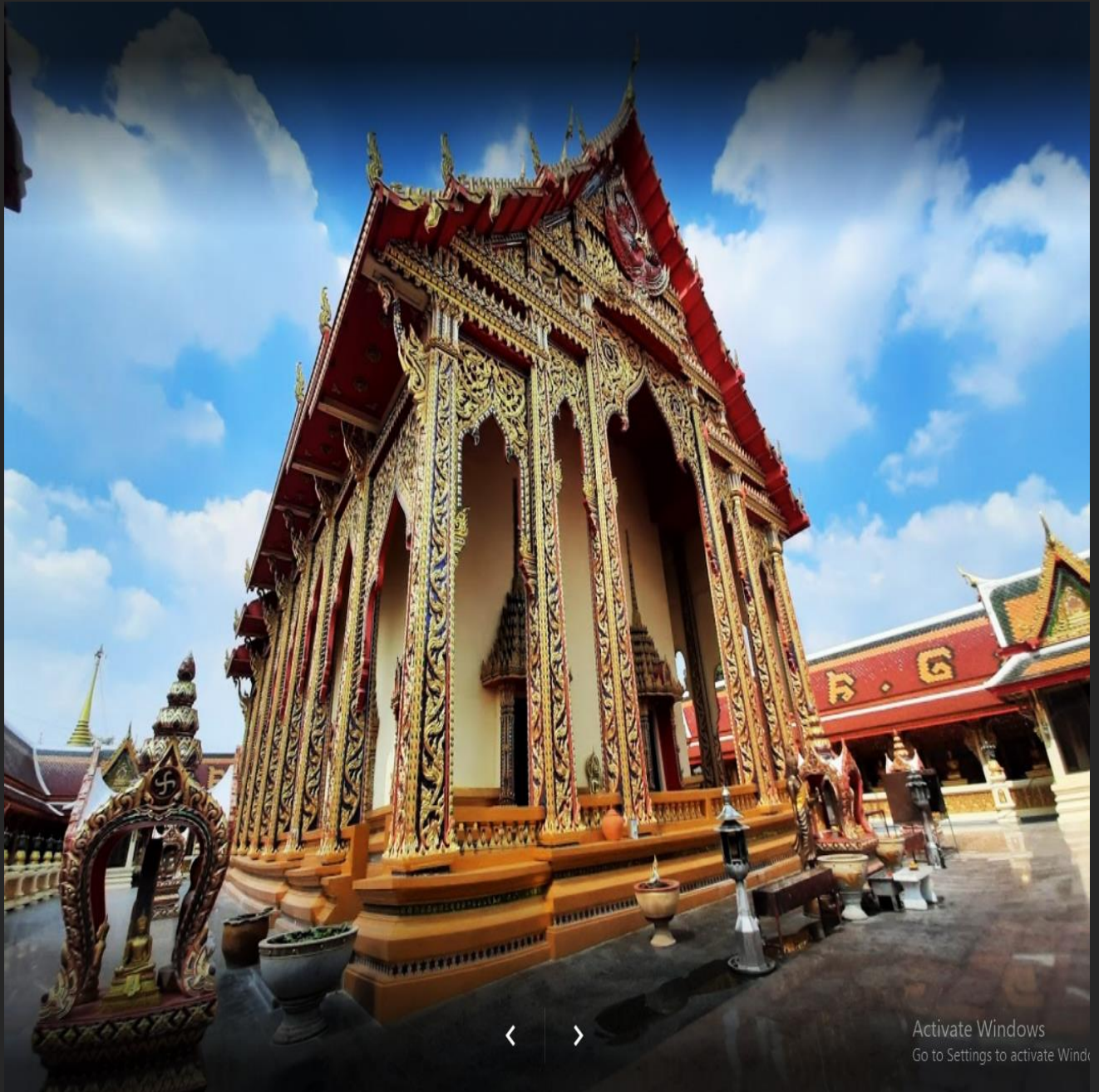
วัดหลวงพ่อโอภาสีตั้งวัดเมื่อวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2536 โดยเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2485 พี่นที่ย่าน
บางมดแห่งนี้เต็มไปด้วยสวนส้ม หลวงพ่อโอภาสีได้เดินธุดงค์มาปักกลด ด้วยปฏิบัติอันนำศรัทธา
เลื่อมใส ชาวบ้านจึงพากันไปกราบไหว้เป็นประจำ จนเศรษฐีเจ้าของที่ดินได้ยกที่ดินให้สร้างเป็น
อาศรมบางมด และได้นิมนต์ให้ท่านอยู่เป็นการถาวร ต่อมาเปลี่ยนมาเป็นชื่อ "วัดหลวงพ่อโอภาสี"
ตามนามของหลวงพ่อโอภาสี (พระมหาชวน มลิวพันธ์) ซึ่งท่านเป็นพระอาจารย์รูปหนึ่งที่มีชื่อเสียงใน
ด้านอิทธิทธินิหาร เชื่อกันว่าท่านเป็นพระที่สามารถรู้ถึงเหตุการณ์ล่วงหน้าและทำนายทายทักได้
ถูกต้อง ท่านยังถือลัทธิบูชาเพลิง มีคหบดี เจ้าสัวจากย่านเยาวราช สำเพ็ง บางลำพู ฯลฯ แม้แต่
เจ้านายชั้นผู้ใหญ่ เช่น จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์ ก็ได้ไปกราบไหว้ท่าน พร้อมทั้งร่วมทำบุญสร้างวัดกับ
ท่านเป็นประจำ

ปัจจุบัน พระครูสุทธิญาณโณภาส (อุสา ป.ธ.3) เป็นเจ้าอาวาสวัดหลวงพ่อโอภาสี วัดราษฎร์ ชั้นเอก
ตั้งแต่วันที่ 5 ธันวาคม พ.ศ. 2557 จนถึงปัจจุบัน (01 เมษายน พ.ศ. 2564)

Activate Windows
Go to Settings to activate Windows

Activate Windows
Go to Settings to activate Windows

k visalya
a.a. 2019

Activate Windows
Go to Settings to activate Windows.

ที่มา : เล็ก พลูโต, [dharma-gateway, www.dharma-gateway.com/](http://www.dharma-gateway.com/) , หลวงพ่อโอภาสี. :

Appgeji , <http://www.appgeji.com/> , หลวงพ่อโอภาสี.

เรื่องเล่าชาวสยาม, <https://kidnan.com/> , กราบสารุ เปิดเรื่องราวสุดอัศจรรย์สุดเหลือเชื่อ

อภินิหาร “หลวงพ่อโอภาสี” ตำนานความศักดิ์สิทธิ์แห่งอาศรมบางมด,

โพสต์ 22 กันยายน พ.ศ. 2562.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <https://th.wikipedia.org/> , หลวงพ่อโอภาสี, โพสต์แก้ไข 28

พฤศจิกายน พ.ศ. 2562.

Google, www.google.com/maps/ , วัดหลวงพ่อโอภาสี.

ศาลมรดกไทย, Komchadluek, www.komchadluek.net/ , 'หลวงพ่อโอภาสี'อาศรม

บางมด พระอภิญญาผู้สำเร็จ'เตโชกสิณ', โพสต์ 04 ตุลาคม พ.ศ. 2555.

Edtguide, www.edtguide.com/ , วัดหลวงพ่อโอภาสี บางมด.

Sangkhatikan, <https://sangkhatakan.com/> , วัดหลวงพ่อโอภาสี.

วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี, <https://th.wikipedia.org/> , วัดหลวงพ่อโอภาสี, โพสต์แก้ไข

15 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564.

amuletheritage.com